

A Fővárosi Ítéletábra a Dr. Lehner Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Lehner Katalin ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Balsai Szabolcs ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. március 17. napján kelt 22.P.21.804/2014/10. számú ítélete ellen az alperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja, és a jogsértés megállapítását a ... online kiadásában, ...-án „...” címmel megjelent cikk tekintetében mellőzi, és mellőzni rendeli az alperes azon kötelezését is, hogy ezen jogsértés miatt a ... honlapon elégtételt adó nyilatkozatot tegyen közzé.

A ...-én megjelent „...” című cikk tartalmával kapcsolatosan azt állapítja meg, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett ... honlapon ...-én megjelent „...” című írásban valótlanul állította, hogy a felperes sok millió forintot az állami vagyonból csalással, politikai kapcsolatai kihasználásával szerzett meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (Huszonötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 80.000 (Nyolcvanezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében azt állapította meg, hogy az alperes ... felperes személyiségi jogait, ezen belül pedig jóhírnévét megsértette, a kiadásában megjelenő ... című napilap ...-i számában és az ugyanezen a napon megjelent online kiadásban „...” című és „...” alcímű írásban, mikor valótlanul állította a cikk címében és szöveges részében, hogy a felperes korábbi írásainak kiadásáért részesült volna honoráriumban az MTA ... Kutató Intézete keretében végzett kutató és alkotó munka során. Ugyanakkor valótlanul állította az alperes, hogy a felperes által a kutatás során végzett munkával kapcsolatosan jogi- és szakmai kifogások is felmerültek volna.

Megállapította továbbá, hogy az alperes ... felperes személyiségi jogait, ezen belül pedig jóhírnévét megsértette, a kiadásában megjelenő ... című napilap ...-i számában és az ugyanezen a napon megjelent online kiadásban „...” című, „...” alcímű írásban azzal, hogy azt a hamis látszatot keltette, mintha a felperes és az általa vezetett Bt. kizárólag korábbi politikai, baráti kapcsolatainak

köszönhetően jutott hozzá állami pénzekhez.

Megállapította azt is, hogy az alperes megsértette a felperes személyiségi jogait, ezen belül jóhírnevét az általa üzemeltetett ... hírportálon ...-én megjelent „...” című írásában azzal, hogy valótlanul állította, hogy filozófusok lebuktak egy kis pénzosztogatás miatt, hogy ... csaknem fél milliárd forinttal ajándékozta meg őket, hogy csalást próbálnak rajtuk számon kérni, továbbá valótlanul állította, hogy csalást követtek el, mert csak a forma kedvéért találtak ki néhány programot, amire a ... kínálta néhány száz milliót ki lehet utalni.

Megsértette továbbá a lelkiismereti szabadsághoz fűződő jogát, amikor vallási hovatartozását indokolatlanul hozta összefüggésbe a filozófusok ellen felhozott vádak tisztázása érdekében történt fellépéssel.

Az alperest a további jogsértéstől eltiltotta.

Kötelezte az alperest, hogy elégtétel adásként a ... című napilapban az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül megjelenő lapszámában, az ítélet rendelkező részének az írott sajtóban megjelent cikkekre vonatkozó megállapító rendelkezéseit a címlapon tegye közzé azzal, hogy a jogsértés miatt a felperestől elnézést kér.

Kötelezte az alperest, hogy a közleményben tegye közzé azt is, hogy ... elszámoltatási kormánybiztos által kezdeményezett büntető eljárást lezáró 2012. május 18-án kelt rendőrségi határozat szerint, a nyomozás bűncselekmény hiányában került megszüntetésre.

Kötelezte továbbá, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül, a ... internetes hírportálon a ...-án, ...-én és ...-én megjelent írások felett mindaddig, amíg az eredeti írás is látható, de legalább 30 napig tegye közzé az ítéletnek az adott írásra vonatkozó megállapító rendelkezését azzal, hogy a jogsértés miatt a felperestől elnézést kér.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítést, valamint ezen összeg után ...-tól a kifizetésig járó és mindenkori jegybanki kamattal megegyező összegű kamatait.

Ezt meghaladóan a bíróság a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 70.000 forint + áfa, összesen 88.900 forint ügyvédi munkadíjat.

Kötelezte az alperest, hogy 80.000 forint, a felperest, hogy 40.000 forint le nem rótt illetéket fizessenek meg az államnak külön felhívásra.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, 78. § (1), (2) bekezdését, 84. § (1) bekezdésének a)-e) pontjait, a Legfelsőbb Bíróság PK 12., 13., 14. számú állásfoglalásait.

Elsősorban azt jegyezte meg, hogy felperes lényegében ugyanezen cikkrészleteket már egy sajtó-helyreigazítási perben kifogásolta. Az a körülmény, hogy abban az eljárásban csak egy állítás tekintetében történt helyreigazításra kötelezés nem jelentheti azt, hogy a személyiségi jogi perben a felperes jogsértések tényét ne bizonyíthatná.

A ...-ai cikkből kifogásoltak tekintetében nem találta alaposnak a felperes keresetét, ezért azt elutasította. Azt emelte ki, hogy a rendelkezésre álló feljelentés és a cikk sérelmezett tartalmai megegyeztek. Az írás azt a való tényt közölte, hogy a felperes írta alá az intézményvezető munkájának igazolását, ezt pedig az eljáró kormánybiztos jogszabályellenesnek vélte. Az alperes eleget tett azon bizonyítási kötelezettségének, hogy a folyamatban lévő eljárásban szereplő adatokról tudósított. Az írásból kitűnik, hogy a kutatóintézet és az NKTH közötti szerződés teljes összege volt a 75.000.000 forint, és az is, hogy a projekt megvalósításában többen vettek részt. Teljes szövegösszefüggés értelmezéséből az a felperes által sérelmesnek ítélt közlés nem következik, miszerint személy szerint kapták volna a filozófusok a megjelölt összeget.

A ...-án megjelent cikkel kapcsolatosan elsősorban azt jegyezte meg, hogy az csak részleteiben utal vissza a feljelentésre. A felperes által sérelmezett közlést a cikk szerzője, egy névtelen szakértőre hivatkozva vezeti le. Már a sajtó-helyreigazítási eljárásban is valótlan tényközlés miatt helyreigazítást rendelt el a bíróság azzal a közléssel kapcsolatosan, hogy a ...-én keresztül a felperes 7.680.000 forintot kapott és hogy korábbi tanulmányok is felhasználásra kerültek. Újabb bizonyíték ezek valóságával kapcsolatosan nem merült fel, ezért az elsőfokú bíróság a jogsértést megállapította, mivel sérelmes egy olyan tartalmú állítás, mely szerint a felperes olyan munkáért kapott díjazást, amelyet nem is végzett el.

Megállapította azt is, hogy a teljességgel megalapozatlan vélemény jogsértő lehet. Feljelentés a felperes által végzett munka szakmaiságával nem foglalkozott, a nyomozást lezáró határozat kifejezetten azt rögzítette, hogy a végzett munka színvonala a kiírásnak megfelelő volt, a tanulmányok felhasználásra is kerültek. Elvárhatónak ítélte, hogy az alperes a közléseit ne csak egy meg nem nevezett szakértővel támassza alá.

Megalapozottnak találta a keresetét a ...-én megjelent cikkben foglaltakkal kapcsolatban. Nem merült fel bizonyíték arra nézve, hogy a felperesnek egy korábbi politikus melletti beosztásának ténye bármiféle befolyással bírt volna a pályázat elbírálása. Ilyet a feljelentés nem vizsgált és nem is feltételezett. Kitért arra is, hogy a felperes tudományos munkásságával kapcsolatosan kritizálható ugyan, de az alperesi feltételezés kifejezetten nem a munka szakmaiságára vonatkozott és ezt tényekkel sem lehetett alátámasztani. Negatív felhangú az a közlés, melynek az a tartalma, hogy a felperes érdemtelenül, pusztán politikai kapcsolat miatt nyer el akár a Bt-jén keresztül is egy pályázatot. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes keresetének helyt adott.

A napján megjelent cikk tekintetében elsősorban a felperes perindítási jogosultságát vizsgálta. Kitért arra, hogy perindítási jogosultsággal rendelkezik az is, akit ugyan név szerint nem jelöl meg a sérelmezett közlés, de személye egyéb okból felismerhető. Megítélése szerint beazonosítható volt a felperes azon az alapon, hogy ebben a témában megelőzőleg számos sajtóorgánumban több cikket is közölt, melyben a felperest név szerint is megjelölte.

Az érintett cikk alapvetően véleményt formált az eseményekről, ami közérdeklődésre tartott számot és hosszú ideig foglalkoztatta a közvéleményt. Azok a közlések, mely szerint „bánatosak”, „vadul támadnak”, „nemzetközi riadót fújnak”, „haszon az, hogy róluk szól a sajtó” olyan vélemény, amelyet a felperes, mint érintett, tűrni köteles.

Azokat a közléseket azonban, amelyek a felperest egyértelműen másokkal együtt bűnösneként kezelték, jogsértőnek minősítette, tekintettel arra is, hogy a feljelentés is eredménytelen maradt. Utalt a bírói gyakorlatra is annyiban, hogy a közlemény nem fejezhet ki előzetes ítéletmondást és nem jelölheti meg kétségtelen befejezett tényként a bűncselekmény elkövetőjeként azt a személyt, akit ezzel még csak vádolnak. Jogsértőnek minősítette ezért azokat a részeket, amelyek azt közölték, hogy a felperes „lebukott egy kis pénzosztogatás miatt,” a „korábbi miniszter fél milliárd forinttal

ajándékozta meg őket" és „csalást próbáltak rajtuk számon kérni," illetőleg, hogy „csalást követtek el."

A lelkiismereti szabadság sérelmével járó magatartásnak minősítette a felperes vallási hovatartozásának pejoratív közegben való megemléztetését. A közlés kifejezetten azt célozta, hogy a felperest és egyéb érintetteket vallási hovatartozásuk miatt negatívan megkülönböztesse, ez pedig nem elfogadható és mint véleménynyilvánítás sértő és megengedhetetlen.

A jogsértések megállapításán túlmenően elégtétel adására is kötelezte az alperest azzal, hogy a felperesi keresetben szereplő elégtételt adó nyilatkozatot a sérelmezett közléseken túlmutatónak ítélte. Az elégtétel adás megjelentetésével kapcsolatosan igazodott az eredeti cikkek megjelenési helyéhez is.

A felperesi nem vagyoni kártérítési igényt csak részben találta megalapozottnak. Köztudomású tényként kezelte, hogy több alkalommal különböző fórumokon megismételt, sorozatos jogsértés az átlagosnál nagyobb nem vagyoni hátrányt okozott. A közlések szélesebb körben váltak ismertté és ismétlődő jellegük miatt hosszan tartó negatív hatást váltottak ki. Kirívóan súlyosnak ítélte a felperes vallási hovatartozásának indokolatlan felemlítését. A tanúk vallomása alapján tényleges és kézzelfogható súlyos károsodást nem látott megállapíthatónak. Másokkal ellentétben a felperes az állását nem veszítette el, ugyanakkor bizonyított volt, hogy munkaadója előtt írásos magyarázkodásra kényszerült. Erre tekintettel 1.000.000 forintban állapította meg a nem vagyoni kártérítés összegét, mely után kamatot is megállapított.

A perköltség viselésről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását.

A ...-ai cikk vonatkozásában előadta, hogy a feljelentés eredményéről, eredménytelenségéről az érintett személy kívánságára tájékoztatni kell a sajtót, ezzel kapcsolatosan külön kérelem azonban nem érkezett hozzá, csak a kereset tartalmazott a nyomozás mikénti befejezését érintő adatot.

Törvénysértő álláspontja szerint a ...-ai cikk tekintetében adott elsőfokú bírósági indokolás, mivel nem felel meg a valóságnak az, hogy a helyreigazítási perben is megállapításra került az érintett közlés valótlanúsága. Az elrendelt helyreigazítás részben a felperes állítását tartalmazta, de abból egyértelműen megállapítható, hogy a kérdéses könyv egyéb mellett a pályázatokat megelőzően készült tanulmányokat is tartalmazott. Ilyen körülmények között az alperes által megfogalmazottak nem voltak teljesen alaptalanok és ez a jogi és szakmai kifogásokat is felvethette. A cikk azt tartalmazta, hogy nyolc tanulmányból hét már korábban megjelent, nem pedig azt, hogy mindegyik megjelent már. Ilyen körülmények között, a jogerős helyreigazító ítélet is bizonyítéka a leírtak valóságának.

A ...-ei cikk tekintetében, álláspontja szerint megalapozatlan az indokolás, mivel valós tényeket állított egymás mellé, melyek a személyiségi jogot nem sértették. Azzal egyetértett, hogy a közlésnek van negatív kicsengése, mint ahogyan egy vélemény is lehet az érintett szempontjából sértő, miközben objektíve nem az. Erre tekintettel jogsértés nem volt megállapítható.

Megítélése szerint a ...-ei publicisztikai cikk esetében nem lehetett olyan következtetést levonni, mely szerint az ebben foglaltak miatt a felperes keresetindítási jogosultsággal rendelkezik. Az írásban vannak nevesített személyek, de a felperes nem tartozik ezek közé. Nem róható az alperes terhére az, hogy más sajtóorgánumok is foglalkoztak az ebben a cikkben felvetett kérdésekkel.

A cikkel kapcsolatosan érdemben úgy nyilatkozott, hogy a sajtónak ebben az esetben nem a tényállás valóságát, hanem az eljárás adatainak valóságát kellett feltárnia a tájékoztatási

kötelezettség körében. Az akkor ismert tényállás alapján a sérelmezett kifejezések pedig nem voltak indokolatlanul túlzóak. Utalt e körben a feljelentésre, az MTA belső jelentésére, illetőleg a rendelkezésre álló megbízási szerződésekben foglaltakra.

A lelkiismereti szabadság megsértését teljes mértékben vitatta, mivel a felperes ebben a cikkben egyáltalában nem került megemlítésre.

Függetlenül attól az álláspontjától, hogy a felperesi kereset jogalapja teljes egészében hiányzik, úgy nyilatkozott, hogy a megállapított nem vagyoni kártérítés összege túlzottan magas. A felperes maga jelentette a rektornak az újságban megjelenteket, majd ezután kérték részletesebb tájékoztatás adására. Ezt elfogadták, emiatt hátrány nem érte.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helyben hagyását kérte.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezéssel érintett részben bírálhatta felül a Pp. 235. § (3) bekezdése alapján.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntésével egyetértett, azonban a határozatban foglaltakat kisebb mértékben - a kereseti kérelemhez igazodva - szükséges volt módosítani, ezért a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta.

Elsősorban arra tér ki a Fővárosi Ítéltábla az alperesnek a másodfokú tárgyaláson előadott nyilatkozatával kapcsolatosan, hogy a per megszüntetésére irányuló indítvány nem volt alapos. A másodfokú bíróság megítélése szerint, szükségtelen volt az elsőfokú bíróságnak a felperesnek a keresetlevelével kapcsolatos hiánypótlási felhívása, mivel a benyújtott kereset megfelelően tartalmazta a Pp. 121. § (1) bekezdésében foglaltakat, az ügy tárgyalás kitűzésére alkalmas volt. Egyértelmű volt a felperes által benyújtott keresetből, illetőleg a hiánypótlást követően előterjesztett beadványból is, hogy a felperes pontosan mely alperesi nyilatkozatokat kifogásolja és azzal kapcsolatosan mely személyiségi jogsérelmekre hivatkozott.

A Ptk. 76. §-a szerint, a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen - egyebek mellett - a lelkiismereti szabadság sérelme .

A Ptk. 78. § (1) bekezdése alapján, a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

A másodfokú bíróság már a sajtó-helyreigazítási perben hozott elsőfokú ítéletnek a 2.Pf.20.829/2011/5. számú határozattal történt felülbírálatkor is rámutatott arra, hogy a jogi és szakmai kifogások felmerülésével kapcsolatban, hogy ez a szöveg együttes értelmezése alapján a felperes publikációs munkájára vonatkozó nyilatkozatnak minősült, ezért a felperes által kifogásolt két közlés szoros összefüggésben állt. Helyes volt az elsőfokú bíróságnak azon állásfoglalása, mely szerint kifejezetten a felperes által végzett kutatási tevékenységgel kapcsolatosan jogi és szakmai kifogások nem merültek fel, sem a büntetőeljárás akkori állása, sem pedig a büntetőeljárást befejező határozatban foglaltak szerint. Az írás úgy tüntette fel a tényeket, mintha kivétel nélkül már korábban megjelent tanulmányokat tartalmazna a kötet. Ezzel szemben a sajtó-helyreigazítási eljárásban lefolytatott bizonyítás, mellyel kapcsolatosan újabb bizonyíték nem merült fel, azt az

eredményt hozta, hogy a könyv olyan írásokat tartalmazott, amelyek már a pályázatot megelőzően is megjelentek, valamint a pályázat során megalkotott műveket, melyek máshol is megjelentek, illetőleg ezek között voltak olyanok is, amelyek csak ebben a könyvben jelentek meg. Az a közlés, hogy nyolc tanulmányból hét már korábban napvilágot látott csak úgy értelmezhető, hogy a kötetben megjelent hét tanulmány a pályázati kiírástól függetlenül keletkezett és azok csak ismételt megjelentetése történt. Köztudomású, hogy azonos, vagy közel azonos tartalmú tudományos publikációk különböző megjelenési lehetőséghez juthatnak (tanulmánykötetek, monográfiák, szakmai folyóiratok), ez azonban nem jelenti azt, hogy azok nem egy adott kutatási időszak eredményei.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy a felperes keresetében a ... napján megjelent cikknek csak a papír alapon való megjelentetésével összefüggésben tett kifogásokat. Arról nem állt rendelkezésre információ, hogy ugyanez a cikk a lap online változatban is megjelent-e, mindenesetre a felperes a hírportálon való közlés tekintetében keresetet nem terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság ítélete ezen megjelenéssel kapcsolatos jogsértés megállapítása, illetőleg elégtétel adás tekintetében helytelen volt, mivel az elsőfokú bíróság e vonatkozásban, a Pp. 215. §-nak szabályát megsértve túlterjeszkedett a felperes keresetén. Ez az eljárási hiba azonban a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető volt az ítéleti rendelkezések mellőzésével. A másodfokú bíróság ennyiben megváltoztatta az elsőfokú bíróság ezen cikkel kapcsolatos döntését.

Az elsőfokú bíróságnak a napján megjelent írással kapcsolatosan kifejetett álláspontjával a másodfokú bíróság is egyetértett. A sajtó-helyreigazítási perben az eljáró bíróságok a cikk címében is megfogalmazott közlést, mely szerint a felperes politikai és baráti kapcsolatainak köszönhetette a támogatás elnyerését véleménynek minősítették. A jelen perben az elsőfokú bíróság sem tett ettől eltérő megállapítást, csak azt fejtette ki, hogy pusztán a politikai kapcsolatok révén elnyert pályázati juttatás az olvasó számára jelentős negatív tartalommal bíró véleménynyilvánítás. Az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte, azt hogy a cikk a felperes nevének megemlítésekor a felperes korabeli miniszteri tanácsadó tevékenységét kiemelt súllyal kezelte. A cikk címében megjelenő üzenet pedig elsősorban a felperes szakmai megítélését hátrányosan befolyásoló közlés, melyre tekintettel a Ptk. 78. § (2) bekezdése által oltalmazott jóhírnév megsértésének, Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja alapján való megállapítása jogszerű volt.

A napján megjelentett cikkel kapcsolatban elsősorban arra utal a másodfokú bíróság, hogy a Kúria a sajtó-helyreigazítás iránti perben, a jogerős határozattal szemben benyújtott felülvizsgálati kérelem elbírálása folytán hozott ítéletében (Pfv.IV.22.204/2011/4. 9. oldal) azt fejtette ki, hogy a cikkben foglaltak alapján a felperes személye azonosítható, a témában korábban megjelent, és a felperest név szerint is megjelölő írások miatt. Az elsőfokú bíróság a kúriai határozatra való utalás nélkül, de ugyanerre az álláspontra helyezkedett, ezért következtetése nem volt helytelen.

A keresetindítási jogosultság fennállására tekintettel a jóhírnév sérelmének megállapítása azon közlés miatt, mely szerint a felperes csalást követett szintén jogszerű állásfoglalás volt az elsőfokú bíróság részéről. Az elsőfokú bíróság a PK 14 számú állásfoglalásra hivatkozva logikusan érvelt a jogsértés megállapításának indokoltsága mellett, azt a másodfokú bíróság is osztotta.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a jogsértések megállapításának ítéleti megszövegezése szerinti megjelentetéssel rendelte el a felperesnek való elégtétel adását, a másodfokú bíróság szükségesnek ítélte a cikkbeli jogsértés pontosabb megfogalmazását és ezzel rendelte el a jogsértés megállapítását.

Helyesen döntött ez elsőfokú bíróság a felperes lelkiismereti szabadsághoz fűződő jogának megsértéséről is. A lelkiismereti szabadsághoz való jog negatív oldala az, hogy az érintett saját

maga dönthet arról, hogy valamely meggyőződését, identitását a nyilvánosság elé tárhassa, vagy az elől elzárja [lásd: 4/1993 (II. 12.) AB határozat A) I. 1.]. Nem szólt köztudomás a mellett, hogy a felperes zsidó identitását a nagy nyilvánosság elé tárta volna. Az alperes olyan módon láttatta a felperest identitására is kitérve, hogy annak erős negatív felhangjai voltak, ugyanis a szöveg arra utalt, hogy a felperes az erre való hivatkozását használja a vele és társaival szemben megfogalmazott vádak okaként.

A másodfokú bíróság a részbeni megváltoztatás és a pontosítás mellett helyesnek találta az elsőfokú bíróságnak az alperesi jogsértéseket megállapító rendelkezéseit.

Megfelelően döntött az elsőfokú bíróság a jogsértések megállapításából következően a Ptk. 84. § (1) bekezdésének b) és c) pontjai alapján a jogsértéstől eltiltásról és az elégtételadásra kötelezésről is.

Nem osztotta a másodfokú bíróság az alperesnek azon hivatkozását, mely szerint a PK 14. számú állásfoglalás III. pontja szerinti igénnyel (büntetőeljárás számára kedvező befejezéséről való tájékoztatás) a felperes csak olyan módon léphetett volna fel, hogy a pert megelőzően azt az alperesnél bejelenti, vagy érvényesíti. Ilyen kötelezettsége a felperesnek nem volt, mert erre nézve jogszabályi rendelkezés nincs. A felperes élhet azzal a lehetőséggel, hogy egyéb, a személyiségi jog megsértése miatti jogkövetkezmények érvényesítése mellett az erre vonatkozó igényét is érvényesíti. A felperes is így járt el, amikor keresetének alperest elégtételt adó nyilatkozat közlésére kötelező kérelmében, az általa meghatározott szövegben szerepeltette.

Az alperes az ilyen kötelezettsége alól kizárólag akkor szabadulhatott volna, ha a perben igazolja, hogy a büntetőeljárás befejezéséről a felperest is érintően beszámolt, erre vonatkozó bizonyítékot az alperes azonban nem szolgáltatott.

A jogsértések megállapítása alapján az elsőfokú bíróság megfelelően mérlegelte a nem vagyoni kár bekövetkeztének bizonyítékait és ennek alapján helytállóan kötelezte az alperest, a Ptk. 84. § (1) bekezdése e) pontja, 339. § (1) bekezdése, 355. § (1) és (4) bekezdései alapján nem vagyoni kártérítés megfizetésére. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat összességükben értékelte. Az alperes által hivatkozott azon körülmény, hogy a felperes a munkáltatójának beszámolt az eseményekről és további munkáltatására ennek nem volt következménye, nem eredményezhette annak megállapítását, hogy a felperest semmiféle olyan lelki sérelem nem érte, mely a nem vagyoni kártérítés alkalmazását szükségtelessé tette. A témában az alperes több cikket közölt, azok a felperes szakmai megítélését nagyban érintették, amikor azzal kellett szembesülnie, hogy a tudósi hitelességét megkérdőjelezi azáltal, hogy érdemtelenül jutott jelentős támogatásokhoz. A másodfokú bíróság egyetértve az elsőfokú bíróság szempontjaival a nem vagyoni kártérítés mérséklését sem tartotta indokolhatónak, mivel a megállapított összeg a bírói gyakorlatnak megfelelt.

A másodfokú bíróság a Pp. 239. §-nak utalószabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján állapította meg a felperest terhelő másodfokú perköltség összegét.

A perköltség az alperesi jogi képviselő, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése, 4/A. § (1) bekezdése alapján számított ügyvédi munkadíja.

Köteles továbbá viselni az alperes a fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

Dr. Kincses Attila s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő